

[Jette Thomsen]

et samarbejde med kommunerne netop om det problem.

Sådanne lokale initiativer venter jeg mig meget mere af end pålæg eller forbud, og vi ved jo også, at hverken udvalget for de handicappede og arbejdsmarkedet eller landsarbejdsnævnet har kunnet anbefale en anmeldeligt, så jeg mener, vi lige skal lade de nye regler have lov til at virke for at se, om de offentlige myndigheder lever op til deres forpligtelser.

Elsbeth Kock-Petersen (V):

Man kan absolut ofte godt få det indtryk, at arbejdsmarkedet, som vi kender det i Danmark, er for de bedste og de mest raske. Man kan absolut ofte godt få det indtryk, at organisationerne på arbejdsmarkedet også nemt kan blive enige om, at sådan er det nu også bedst at det er.

Jeg synes, forslaget kunne give anledning til, at man beskæftigede sig principielt med spørgsmålet om, hvilke sociale forpligtelser arbejdsmarkedets parter og deres organisationer har. For mig er spørgsmålet om de handicappede og arbejdsmarkedet, som selvfølgelig er et væsentligt emne, ikke kun spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger, påbud, henstillinger og forbud det offentlige nu skal sætte i værk. Det er også et spørgsmål om, hvad det arbejdsmarked, som også skal tage sig af andre end de bedste og de mest raske, og hvad organisationerne gør også mere holdningsmæssigt. Det synes jeg det under alle omstændigheder kunne være interessant at få lidt mere at vide om.

Jeg synes, det er glimrende både for så vidt angår forslaget om den personlige assistance og forslaget om fortrinsstilling for visse stillinger, at arbejdsministeren netop har sat nogle ting i værk inden for dette område. Det er helt klart, at det er noget, vi alle vil være interesserede i at følge for at se, hvordan det kommer til at virke i praksis.

Men der er ét punkt i forslaget om fortrinsstilling for visse stillinger for de handicappede, hvor jeg synes VS kommer lidt galt af sted. Man bruger som begrundelse for, at man nu skal lave påbud, at hensynet til de handicappede må tælle stærkere end en forfjælet finfølelse over for de offentlige myndigheder. Hvis der var tale om finfølelse over for de offentlige myndigheder, kunne mange

af os nok finde ud af at springe op og falde ned på det, men det er jo ikke det, der er baggrunden. Baggrunden er, at udvalget om de handicappede og arbejdsmarkedet netop ikke har ønsket påbud. Det kunne jo også netop være, fordi de handicappede ikke i den grad ønsker, om jeg så må sige, at blive tvangsmæssigt placeret; det er vist ikke i overensstemmelse med almindelige begreber om værdighed og selvrespekt.

Det får mig så til at sige generelt om den række forslag, VS har fremsat, hvoriblandt der har været mange gode og interessante, at de nok alligevel – og i alle tilfælde for så vidt angår dette punkt – lidt for klart afspejler, at VS ved, hvad der er bedst for de handicappede. Lad os nu lige få lidt ydmyghed på bordet, når vi taler om denne befolkningsgruppe. Jeg tror, der er brug for i meget høj grad i et meget nært samarbejde med de handicappede og deres organisationer også lige at lytte lidt til, hvad det er, de gerne vil have der skal sættes i sving.

For så vidt angår disse forslag synes jeg som sagt, det er godt, at arbejdsministeren har sat nogle ting i værk, men jeg synes også – og lad det være min afslutningsbemærkning – at det er afgørende, når vi skal fastholde princippet om, at problemerne for de handicappede skal løses i den sektor, hvor de ligger, at få bedre klarlagt, hvad den pågældende sektor selv gør, nemlig arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedets organisationer. Det kunne være interessant at se, om der også er hjerte bag det sociale engagement fra arbejdsmarkedets side.

Ole Henriksen (SF):

Der findes jo overordentlig meget litteratur med fine hensigserklæringer om at tilbyde handicappede en tilværelse så nær det normale som muligt. Såvel skiftende socialministre som en række nedsatte kommissioner og arbejdsgrupper udtaler ønsket om fuld deltagelse og ligestilling for de handicappede. Men hvis de velvillige ord skal være andet end ord, må der ske handling.

I SF er vi derfor enige i dette forslag til folketingsbeslutning for ikke kun i ord, men også reelt at gøre det muligt for handicappede at få et liv så tæt på andre menneskers liv som muligt, hvad enten det drejer sig om handicappede med synsnedsættelse, bevægel-